

Bland skogar och väktare

Kerstin Lindström och Maria Lagerborg på Sundsvalls museum

I varsin utställning på Sundsvalls museum presenterar Kerstin Lindström och Maria Lagerborg sina arbeten. Lindströms *Tillstånd* i den stora hallen är det första som möter besökaren. Längre in galleriet, finns Lagerborgs *Painting a princess*.

Maria Lagerborg har låtit sig inspireras av sagan om prinsessan Tuvstarr, så som den berättades av Helge Kjellin och tecknades av John Bauer. Tuvstarr, prinsessa i Drömmarnas slott, möter älgturen Skutt och övertalar honom att ta henne med sig in i skogen. Där tappar hon sitt guldhjärta i en tjärn. Bauers ikoniska bild där Tuvstarr sitter vid tjärnen och tittar ner i vattnet efter guldhjärtat återkommer flera gånger hos Lagerborg.

I hennes värld är Tuvstarr kvar i skogen. Där iakttar hon industrialismens och naturskövlarnas framfart, undångömd bakom någon timmervälta. Maria Lagerborg tycks befinna sig inne i hennes huvud och ser skogen med hennes ögon.

Konstnären bearbetar sitt tema med hjälp av träsnitt, kopparstick, akvareller, speglar, filmer och animationer. I installationen *Flickans hjärta 1* sitter Tuvstarr, här i form av träsnitt, och tittar ner på en videoanimation där verktyg och metallföremål utför en mekanisk dans till musik av Fabian Roos. Träsnittet *Skog* har några talltoppar i botten, men det som dominerar bilden är en samling stora, rödglänsande kraftledningsstolpar av metall. Två trästockar med ingraverade ansikten (*Sisters 1* och *Sisters 2*) sitter uppsatta på varsin kvist och antyder att det kan finnas flera Tuvstarr där ute i skogen.

På en annan återkommande grafisk bild av prinsessan kikar hon fram under vad som ser ut att vara ådrat trä. Själva den trästock som använts som tryckplåt har monterats på ett bord i utställningen. Den här bilden finns också med i filmen *Painting a princess*. Den inleds med att två kvinnor i en grafikverkstad trycker upp Lagerborgs träsnitt och bilder på en stor banderoll. Banderollen hängs sedan upp lite varstans, på kalhyggen, industrier med mera. Den finns också på en vägg i galleriet, eller om det är en kopia.

Det hela är något invecklat men synnerligen fantasieggande, mystiskt och förunderligt. Berättelsen avtecknar sig i lager på lager och tar liksom aldrig slut.

Kerstin Lindströms *Tillstånd* i stora utställningshallen har en mer ogenomtränglig yta. Konstnären uttrycker sig genomgående textilt. I stickningsprojektet *Own our own time* har hon rest runt i världen och fått 83 människor i olika länder att sticka tillsammans på samma stickning. Det rödbrokiga resultatet ligger på ett podium flankerat av videofilmer inspelade under arbetsprocessen. Lindström skriver att det går ut på att "förstå tid, att få en fysisk förnimmelse av något ständigt undflyende. Att med monumentalstickning beskriva tid kopplat till ett tempo som styrs av handens hastighet". Det är möjligt att deltagarna i stickprojektet fick en stark upplevelse, men det är svårare att till sig projektets innebörd när det redovisas i utställningsform.

Av Lindströms utställda verk är det här kanske det mest konventionella.

Rakt fram i utställningshallen står hennes vackra *Väktare*, det vill säga sju röda klänningar eller kvinnotorsos, virkade i metall och lintråd, på vita piedestaler. De visar sig i sin fulla kraft på kvällen, när de belysta konstverken kontrasterar mot mörkret ute. Bakom dem slingrar sig den långa ormliknande formationen *Läckan*, i rödfärgad virkad sisal, över golvet upp mot det höga taket.

Kerstin Lindström visar flera arbeten i filt. *Lämningar* består av grå filter som vikts ihop och lagts på hyllor. I verket *Rotad* har filten färgats och målats mörkt rödsvart, plisserats, formats och hängts på väggen. Också det är mycket vackert. Mot filten kontrasterar föremål i virkad tunn metalltråd. *På vädring* i fem delar behandlar teman som "Oro", "Tröst" och "Kärl". *Tröst* består av en stor klase med kvinnobröstliknande formationer. *Kärl* är en virkad tunn ståltrådsklänning. Åtta skira föremål som hänger i luften har fått titeln *Utan fäste*. Till formen påminner de om traditionell halmslöjd men också de är virkade i metalltråd.

Både Maria Lagerbord och Kerstin Lindström bor och verkar i Västernorrland.

Text och foto: Karin Kämsby

Volym 2017-02-19